

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Cdo/309/2019
Identifikačné číslo spisu: 1496899951
Dátum vydania rozhodnutia: 15.07.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1496899951.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD. a členiek senátu JUDr. Jany Bajánkovej a JUDr. Jany Haluškovej, v spore žalobcu: V.. Z.. I. F., bývajúci v H., Ľ. X, zastúpený JUDr. Sylviou Filipovou, advokátkou v Bratislave, Radvanská 1, proti žalovanému: F. I., bývajúci v H., D. XXXX/X, o zaplatenie 7 634,60 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 9C/393/1996, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 16. januára 2019 sp. zn. 15Co/103/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalovanému priznáva náhradu trov dovolacieho konania voči žalobcovi v celom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava IV (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom (v poradí tretím) z 20. novembra 2017 č. k. 9C/393/1996-304 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 7 634,60 € s úrokmi z omeškania vo výške 17,6 % ročne zo sumy 7 634,60 € od 21. marca 1997 do zaplatenia, všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku (výrok I.), žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.), žalobu v časti nároku na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 17,6 % ročne zo sumy 7 634,60 € od 24. septembra 1996 do 20. marca 1997 zamietol (výrok III.), konanie v časti úrokov z omeškania nad 17,6 % ročne zo sumy 230.000,- Sk od 24. septembra 1996 do 24. februára 2000 zastavil (výrok IV.) a žalovanému v zastavujúcej časti priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok V.). Na odôvodnenie rozhodnutia uviedol, že predmetom sporu bolo vrátenie plnenia z neplatnej kúpnej zmluvy, ktorú 16. februára 1994 uzatvoril zosnulý N. I. (pôvodne vystupoval v spore ako žalovaný 2/) so žalobcom prostredníctvom žalovaného (do 14. júna 2014 podnikajúceho pod obchodným menom F. I. - X.), predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva k špecifikovanému osobnému motorovému vozidlu. Ustálil, že nárok žalobcu v čase podania žaloby (24. septembra 1996) v zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka premlčaný nebol, keďže žalobca sa o bezdôvodnom obohatení a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil dozvedel 28. júna 1996, kedy bol vyšetrovateľom Policajného zboru vyzvaný na dobrovoľné vydanie predmetného motorového vozidla s odôvodnením, že toto pochádza z trestnej činnosti Z. W.. Na základe vykonaného

dokazovania dospel k záveru o absolútnej neplatnosti danej kúpnej zmluvy, nakoľko predmetom predaja bola vec odcudzená, nepatriaca pôvodnému predávajúcemu Z. W. (ktorý ju predal N. I.), ale leasingovej spoločnosti. N. I. nebol vlastníkom motorového vozidla, a preto nemohol uzatvoriť ani zmluvu o sprostredkovaní predaja veci, ani kúpnu zmluvu medzi ním a žalobcom. V konaní bolo ďalej preukázané, že kúpnu cenu za motorové vozidlo vo výške 7 634,60 € (230.000,- Sk) žalobca zaplatil v hotovosti žalovanému. Súd prvej inštancie neuveril tvrdeniu žalovaného, že kúpnu cenu za predaj vozidla odovzdal N. I., čo preukazoval výdavkovým pokladničným dokladom zo 16. februára 1994. Tento doklad vyhodnotil ako rozporný so skutočnosťami uvádzanými žalovaným a N. I. v trestnom konaní, kde žalovaný uviedol, že žiadne peniaze N. I. nedával. Zaujal právny názor, že pasívne legitimovaným subjektom a nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, o ktorú v konaní ide, je žalovaný, keď vykonaným dokazovaním mal preukázané, že v období od 10. januára 1994 do 6. júna 1994 bol N. I. zamestnancom žalovaného a predmetné motorové vozidlo sa kupovalo pre autobazár, i keď ho oficiálne kupoval N. I.. Pretože na základe uvedených neplatných zmlúv žalobca zaplatil žalovanému sumu 7 634,60 eur (230.000,-Sk), žalovaný sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil a toto bezdôvodné obohatenie je povinný žalobcovi vydať. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi aj úroky z omeškania vo výške 17,6 % ročne z dlžnej sumy od 21. marca 1997 do zaplatenia (dlh sa stal splatným po doručení žaloby žalovanému), a to v súlade s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1. mája 1995 do 31. decembra 2008. Žalobu v časti nároku na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 17,6 % ročne zo sumy 7 634,60 € od 24. septembra 1996 do 20. marca 1997 zamietol, keďže žalovanému bola žaloba doručená 20. marca 1997 a žalobca nepreukázal, že predtým vyzval žalovaného na vrátenie dlžnej sumy. Konanie v časti úrokov z omeškania prevyšujúcich výšku 17,6 % ročne zastavil z dôvodu späťvzatia žaloby v časti úrokov z omeškania vo výške 0,4 %. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 262 ods. 1, § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 a § 262 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom zo 16. januára 2019 sp. zn. 15Co/103/2018 rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. zmenil tak, že žalobu zamietla (výrok I.), odvolanie žalovaného proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výrokoch III., IV. odmietol (výrok II.), rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II. a V. zmenil tak, že žalovanému priznáva nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie v rozsahu 100 % (výrok III.) a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % (výrok IV.). Preskúmaním veci dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné, nakoľko súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a následne vec nesprávne právne posúdil. Skonštatoval, že v predmetnej právnej veci nesie žalovaný zodpovednosť vo vzťahu k žalobcovi (len) ako sprostredkovateľ. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že kúpna zmluva uzavretá medzi predávajúcim Z. W. a kupujúcim N. I.B. je absolútne neplatným právnym úkonom, pretože predávajúci predával vec, ktorá mu nepatriala. Následne je absolútne neplatná sprostredkovateľská zmluva medzi predávajúcim N. I. a spoločnosťou I. - X., Bratislava (rozumej žalovaným, pozn. dovolacieho súdu) a tiež kúpna zmluva medzi predávajúcim N. I. a kupujúcim - žalobcom. Uviedol, že žalobca má nárok na vrátenie plnenia poskytnutého na základe absolútne neplatného právneho úkonu od N. I., ktorý sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil podľa zásad o bezdôvodnom obohatení (§ 451 a nasl. Občianskeho zákonníka). Dôvodil, že N. I. výlučne sám na svoje meno kúpil predmetné motorové vozidlo od Z. W.. Považoval za irelevantné, či N. I. v čase uzavretia kúpnych zmlúv a sprostredkovateľskej zmluvy bol alebo nebol zamestnancom žalovaného, keďže sám potvrdil, že vozidlo kupoval na svoje meno, od majiteľa autobazáru splnomocnenie na kúpu vozidla nemal, nedisponoval pečiatkou autobazáru, t. j. nerokoval z pozície zamestnanca autobazáru, resp. nedopustil sa ako zamestnanec autobazáru excesu. N. I. svoje neskoršie tvrdenie, že vozidlo kupoval formálne, nepreukázal a žiadne dôkazy v tomto smere neoznačil. Zo správania N. I. vyplynulo, že vozidlo kupoval na svoje meno so zámerom ho následne predať prostredníctvom žalovaného na základe sprostredkovateľskej zmluvy. V spore nepreukázal uzavretie dohody so žalovaným, že vozidlo kúpi pre autobazár a ani tvrdenie, že peniaze na kúpu vozidla od Z. W. mu dal žalovaný. Odvolací súd dodal, že v prípade, ak by vozidlo kupoval žalovaný, uvedená skutočnosť by bola premietnutá v jeho účtovníctve, čo nikto ani len netvrdil. Zdôraznil, že sprostredkovateľská činnosť bola jedným z predmetov podnikania žalovaného. Záverom poukázal na

pochybenie súdu prvej inštancie, ktorý namiesto listinných dôkazov uveril rozporným tvrdeniam, pričom táto spornosť sa nedá odstrániť, keďže N.J. I. a Z. W. už nežijú. Taktiež pochybil, keď konfrontáciu medzi N. I. a žalovaným vyhodnotil ako jednoznačný dôkaz, a to bez absolútnej viazanosti na ostatné dôkazy, ktoré všetky vyústili do podania obžaloby na Z. W.. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. preto podľa § 388 CSP zmenil a žalobu vo vzťahu k žalovanému ako nedôvodnú zamietol. Odvolanie žalovaného proti výrokom III. a IV. napadnutého rozsudku, v ktorej časti bol žalovaný úspešný, odmietol ako odvolanie podané neoprávnenou osobou. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 470 ods. 1 a 2, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a 2, § 396 ods. 1 a 2 CSP.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu v rozsahu výrokov I., III. a IV. podal žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP. V dovolaní predovšetkým rekapituloval skutkový stav veci, pričom vyjadril nesúhlas so skutkovými zisteniami odvolacieho súdu. Skonštatoval, že to bol práve žalovaný, ktorý reálne uzatvoril s dovolateľom kúpnu zmluvu. Nestotožnil sa so záverom odvolacieho súdu, že žalovaný bol iba sprostredkovateľ, keďže jeho postavenie je neustálené, rovnako ako aj miera jeho zodpovednosti, resp. zavinenia. Mal za to, že žalovaný sa dopustil protiprávneho konania, ktoré spočíva o. i. v absolútnej absencii odbornej starostlivosti podnikateľa, ktorý má nákup a predaj vozidiel v predmete činnosti. Namietal, že súd rozhodol bez komplexného posúdenia veci, čím sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorý tieto otázky zvykne posudzovať ako spôsobenú škodu. Škoda dovolateľovi vznikla aj v príčinnej súvislosti s protiprávnym konaním iných, avšak k vzniku škody žalovaný prispel podstatným spôsobom. Argumentoval, že odvolací súd hodnotil dôkazy jednostranne, bez súvislostí, v rozpore s rozhodovacou praxou, a jeho rozhodnutie preto označil za nepresvedčivé a zmätočné. S poukazom na uvedené navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu v napadnutom rozsahu zmenil a žalobe vyhovel alebo aby toto rozhodnutie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaný sa k dovolaniu v stanovenej lehote nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) žalobca zastúpený v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorého neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie je potrebné zamietnuť.

6. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. V posudzovanom prípade dovolateľ uplatnil dovolacie dôvody podľa § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP.

12. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

13. V súvislosti s námietkou dovolateľa o nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd uvádza, že podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premis dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

14. Dovolací súd konštatuje, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu obsahuje náležité vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie. Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia náležitosti v zmysle § 393 ods. 2 CSP. Z rozhodnutia odvolacieho súdu sú zrejme jeho úvahy, ktoré ho viedli k zmene záveru súdu prvej inštancie o dôvodnosti žaloby. V odôvodnení uviedol obsah podstatných skutkových tvrdení strán sporu a dôkazov vykonaných v konaní, ako aj to, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, zároveň poukázal na § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Rozhodnutím odvolacieho súdu došlo k zmene napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vo veci samej (§ 388 CSP), pričom dôvod zmeny rozhodnutia odvolací súd náležite odôvodnil tým, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a následne vec nesprávne právne posúdil. Uviedol, že bezdôvodné obohatenia na úkor dovolateľa získal N. I. a žalovaný v spore nesie zodpovednosť vo vzťahu k dovolateľovi len ako sprostredkovateľ. Rozhodnutie odvolacieho súdu nie je arbitrárne, pretože je dostatočne podrobne, zrozumiteľne a presvedčivo odôvodnené.

15. Pre úplnosť treba dodať, že dovolací súd nie je oprávnený preskúmavať správnosť a úplnosť

skutkových zistení, ku ktorým dospel odvolací súd, pretože dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Dovolací súd nie je treťou inšinciou, a preto sa dovolaním nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inšancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

16. Prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP nie je spôsobilá založiť ani námietka dovolateľa týkajúca sa nesprávneho hodnotenia dôkazov a nesprávnosti skutkových zistení. Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej právnej úpravy dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. zakladajúcim prípustnosť dovolania) nebolo nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (porovnaj judikáty R 37/1993, R 42/1993, R 125/1999 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/85/2010, 2Cdo/29/2011, 2Cdo/130/2011, 3Cdo/268/2012, 3Cdo/108/2016, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011, 7Cdo/38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP postup súdu v procese zisťovania skutkových podkladov pre rozhodnutie, nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. Inými slovami, pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nezakladá. Výnimkou sú iba rôzne závažné deficity v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), prípadne konajúcimi súdmi svojvoľné, neudržateľné alebo v zrejmom omyle prijaté skutkové závery, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. V preskúvanej veci však o takýto extrémny prípad nejde.

17. Pretože konanie pred odvolacím súdom nebolo postihnuté dovolateľom namietanou vadou vyplývajúcou z § 420 písm. f/ CSP, dovolací súd pristúpil k posúdeniu jeho dovolania aj z hľadiska ďalšieho uplatneného dovolacieho dôvodu - nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom.

18. Na to, aby dovolací súd mohol pristúpiť k meritórnemu dovolaciemu prieskumu rozhodnutia odvolacieho súdu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v § 431 až § 435 CSP.

19. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

20. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP dovolací súd uvádza, že toto ustanovenie dopadá len na takú právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil, t. j. vysvetlil jej podstatu a uviedol súvisiace právne úvahy spolu s dôvodmi, pre ktoré zvolil práve riešenie, na ktorom založil svoje rozhodnutie a zároveň sa týmto rozhodnutím odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ CSP je relevantná právna otázka, pri

riešení ktorej sa v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyskytla nejednotnosť navonok prejavená v prijatí odlišných právnych názorov. Ide teda o otázku, ktorú už dovolací súd riešil, avšak právne názory dovolacích senátov sa ešte neustálili (nepredstavujú ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu).

21. Predmetom prejednávaneho sporu bolo posúdenie nároku dovolateľa na vrátenie plnenia poskytnutého na základe absolútne neplatného právneho úkonu tým, kto sa na jeho úkor v dôsledku plnenia na základe absolútne neplatného právneho úkonu bezdôvodne obohatil podľa zásad o bezdôvodnom obohatení v zmysle § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka. Odvolací súd dospel k záveru, že bezdôvodné obohatenie na úkor dovolateľa získal zosnulý N. I.. Dovolateľ namietal, že odvolací súd mal konanie žalovaného posudzovať ako spôsobenie škody, ale keďže tak neurobil, rozhodol bez komplexného posúdenia veci, čím sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Toto tvrdenie však podľa názoru dovolacieho súdu nemá priamy skutkový a právny súvis s posudzovanou vecou, keďže otázka spôsobenia škody žalovaným a miera jeho zavinenia vôbec nebola predmetom sporu a sudy nižších inštancií ju neriešili. Dovolacia argumentácia dovolateľa tak nezodpovedá požiadavkám stanoveným v § 421 ods. 1 písm. a/, resp. c/ v spojení s § 431 až 435 CSP, pretože jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom neuviedol (konkrétne) právnu otázku riešenú odvolacím súdom, neuviedol ako ju riešil odvolací súd ani to, ako mala byť (konkrétne) právna otázka správne riešená. Dovolací súd poznamenáva, že samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, či sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia, prípadne kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní žalobou uplatneného nároku, významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 CSP a § 431 až § 435 CSP.

22. Dovolací súd konštatuje, že dovolanie v časti namietajúcej nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP nie je prípustné a v časti namietajúcej vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ CSP je síce prípustné, ale nie je dôvodné. Vzhľadom na uvedené dovolanie ako celok zamietol (§ 448 CSP).

23. Žalovaný bol v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešný (§ 255 ods. 1 CSP) a vznikol mu nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok